

ZIUA CURĂȚENIEI NAȚIONALE LA NOI, LA ARICEȘTI

O zi dedicată activității de ecologizare ne-a atras de la început, fără să conștientizăm cât de multe ne poate învăța. Deși unii dintre noi am fost, poate, puțin sceptici, am înțeles că lucrurile bune se nasc din colaborare. Ne-am dat seama cât e de necesar efortul de acest tip: zi de zi creăm mormane de gunoi, pe lângă care trecem apoi nepăsători...

Ațiunea de sâmbătă, 15 septembrie, ne-a ajutat pe noi, cei aproape 50 de elevi implicați să redescoperim valoarea muncii în echipă, să conștientizăm că nu e firesc a arunca deșeurile, ceea ce în mod curent numim gunoi, fără a ne gândi la ce fel de mediu ne pregătim pentru anii ce vin. Nu știu dacă jena față de semeni, sentimentul responsabilității sau vreo minune ar putea stopa asemenea manifestări.

Știu doar ceea ce am simțit în privirile și gesturile colegilor mei – stupoare și teamă... teama că vom moșteni o imensă ghenă în care nimic nu va mai putea viețui. Poate de aceea niciunul dintre noi nu a avut sentimentul că ar fi venit degeaba și nici nu s-a văitat că ar fi obosit. Am fost chiar încântați când, la finalul acțiunii, am primit mulțumiri din partea

autorităților locale, dar mai ales când am privit rezultatul muncii noastre de aproape 5 ceasuri...o zonă având cu totul alt aspect și alt aer, aproape normal.

MIJLOC DE TOAMNĂ

După cum v-ați obișnuit deja, lună de lună, vă prezentăm sărbători naționale și internaționale. Imaginile de mai jos stau mărturie despre aniversările lunii octombrie.

GÂNDURI DE MICI CREATORI

CUVINTE ȘI CULORI

Rubrica își propune să popularizeze încercările curajoase ale elevilor școlii noastre de a exprima impresii și trăiri pe care au simțit nevoia să le împărtășească. Unii au ales să își schițeze lumea interioară în desene, prin forme și culori, alții au recurs la cuvinte, plămădind din ele texte interesante și sensibile.

Le mulțumim tuturor pentru curaj și încredere, îi felicităm pentru creativitate și vă poftim să vă bucurați împreună cu ei.

Vă așteptăm să ne încredințați propriile creații, ne vom apleca asupra lor cu dragoste și blândețe.

La drum!

O TOAMNĂ CA-N POVEȘTI

(Daria Niculescu, clasa a VIII-A B)

Anotimpul melancoliei își intra pe deplin în drepturi. Totul era trist oriunde priveai, parcă frigul scursesese ultima picătură de viață din natură. M-am hotărât să mă plimb prin pădurea în care obișnuiam să admir frumusețile toamnei, nu foarte departe de casă. Era un prilej de a-mi clarifica gândurile (nu știu de ce toamna sunt mai predispusă spre reflecții și autoinvestigații)....

Copleșită de varietatea de culori amețitoare, am început a alerga prin frunzișul umed. Mirosul toamnei devenea din ce în ce mai familiar. Pierdută prin marea de culoare, am observat că un lucru era diferit de data aceasta: o mulțime de frunze cu totul și cu totul de aur! Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât lumina devenea mai profundă. Curioasă, am încercat să ating un exemplar din frunzele ivite. Dar ceva cu totul și cu totul ciudat se întâmplă: am fost trasă într-o cutie.

-Ajutor! am strigat, sperând ca cineva să mă audă.

În zadar... am rămas mult timp captivă în pătratul rece de metal; de parcă asta nu era suficient, m-am trezit într-o lume bizară. Analizând locul, am observat trupuri umane zburând. Chipuri de fete."Oare zânele chiar există?" m-am întrebat. În jurul meu auzeam tot felul de murmure:

-Uite-o! A sosit! spunea o fetiță cu părul cărămiziu, buclat.

-Ea trebuie să fie, sunt sigură, șoptea o alta.

Rămăsesem fără glas, înmărmurită.

-Știi de ce ai fost adusă aici? m-a întrebat cineva din mulțime, în timp ce zbura deasupra capului meu.

-N-n-am nicio idee, am răspuns, cu un glas timid.

-Ei bine, vino cu mine. Presupun că ai o mulțime de întrebări în minte.

Plecuse înainte, pe o cărare încă înverzită, înconjurată de

trandafiri îmbibați cu o mireasmă deosebită. Am urmat-o, atrasă de un detaliu incitant: în vreme ce în partea stângă, razele soarelui jucau prin adierea blândă a vântului, comunicând cu aerul cald, în partea dreaptă, copacii își aruncau frunzele ruginite pe pământul rece, parcă dansând pe foșnetul produs de ele înseși. Zâna care mă însoțea se uită la mine, zâmbind.

-Știu că te simți foarte confuză. E firesc.

-Ce caut eu aici? am întrebat-o, speriată.

-Locul tău este...oh, stai! Am uitat să mă prezint! Eu sunt Zâna Verii. Am fost adusă aici acum doi ani. Când te privesc, îmi amintesc de mine când am ajuns aici prima oară.

-Zâna Verii? Aici nu se folosesc nume mai concrete? îi răspund.

-Fiecare zână are un nume, însă este secret. Niciuna nu are voie să îl folosească în public.

Dau din cap, înțelegătoare.

-De azi înainte, tu o să fii Zâna Toamnei. Te vei ocupa de toate lucrurile legate de aceasta.

Eu... zână? Voiam să spun o mulțime de lucruri, dar gura îmi era încleștată. Zâna făcu o piruetă grațioasă și continuă să vorbească, cu o voce blândă.

-Te afli aici fiindcă ne-a uimit compasiunea ta, grija pentru starea naturii în perioada toamnei. Lumea anotimpurilor nu putea lăsa un asemenea har deoparte. Ești menită să fii Zână a Toamnei.

"Poate că e suficient un gest de blândețe, poate că ajunge să vrei să privești cu sufletul în jur, ca să devii zână", mi-am spus. Voi ce credeți?

(Umbrele toamnei, Cosmina Măndică, clasa a VII-a B)

JOCURI RIMATE

(*Valentina Dudău*, clasa a VI-a B)

Fiecare zi din an
O petrecem pe maidan,
Cu prietenii, la joacă:
Viața noastră-i fermecată!

Un maidanez jucăuș
Are acolo-un culcuș
Și de fiecare dată
Îi ducem un os și apă.

Iar maidaneza șireată
Nu ar vrea să stea legată.
Ei aleargă pe câmpii,
Parcă ar fi doi copii.

Bucuroși și plini de viață
Ei au totuși o speranță:
Că un om cu suflet bun,
Poate, le va fi stăpân.

EXERCİTIU DE CREAȚIE COLECTIVĂ

Elevii claselor a VII-a B și a VIII-a B au primit o temă interesantă: fiecare dintre ei trebuia să construiască un enunț cu un termen dat, astfel încât textul obținut să fie o... poveste a clasei. Un joc primit cu entuziasm, dar și cu oarecare neîncredere: ce va rezulta din această pasare a unui fir narativ, condiționat multiplu: de termenii dați (indicați în texte cu alt tip de caractere), de enunțul anterior (cu care trebuia să se afle în corelație logică) și, oarecum, de enunțul următor (trebuia să lase drum deschis unei continuări).

Se pare că activitatea le-a plăcut celor invitați să participe la ea, de vreme ce au reușit să construiască textele pe care vi le prezentăm în continuare.

Iată așadar rezultatele muncii în colectiv...

POVESTE DE LA VII B

În palatul de pe deal, locuiau un rege și o regină, suveranii unei țări *frumoase*. Aceștia aveau o fiică *afectuoasă*. Fata avea o carte *interesantă*. Personajul principal nu părea deloc *agreabil*. Romanul pe care ea îl citea se numea ”Băiatul *neobișnuit* din curtea școlii”. Prințesa era *atentă* la lectură. Când îi povestea tatălui ei din carte, acesta devenea *confuz*, din pricina acțiunii. Fata a fost *politicoasă* și i-a explicat tatălui întâmplarea. Apoi, regele a înțeles că personajul principal era un copil *gingaș*. Ascultând istoria, tatăl zâmbea adesea *dulce*. Băiatul din carte avea un caracter *imprecis*. Nu putea însă nega că era o fire *colorată*. Când *plăpânda* fată a terminat povestea, tatăl ei avea chipul *auriu* de fericire, fiindcă romanul era *simplu*, dar foarte *credibil*. Până la urmă, regele *iubitor* a apreciat finalul lecturii.

Autorii... (cu excepții, căci 2 au ales să nu apară în această fotografie)

DE LA VIII B ISTORISIRE

Era o zi *agreabilă* de toamnă. Mă simțeam ușor *confuz*. Soarele *afectuos* îmbrățișa natura. Priveam *atent* păsările ciripind. Mi-a atras atenția o zburătoare *bizară* pe care nu o mai văzusem niciodată. O priveam *delicat* de la depărtare. Zbura, *gingașă*, pe cerul senin. La un moment dat s-a lovit de un pom: îi era *dificil* să se ridice. Avea un strigăt ce trăda un dor *molipsitor*. Am fost *amabil* și am ajutat-o cu ce am putut. I-am legat o cârpă *banală* în locul din care curgea sânge. Fiind *indecis*, am dus-o în casă. *Plictisită*, a început să cânte. Era momentul *ideal* să examinez pasărea misterioasă. Cu ajutorul mamei, am descoperit că are probleme *severe* la aripa dreaptă.

În cele din urmă, deși totul părea așa de *credibil*, era doar un vis...

Autorii ...

O TOAMNĂ CA UN AMURG BLAGIAN

(text și desen *Cosmina Măndică*, clasa a VII-a B)

Din vârful munților, din depărtare, de peste deal, frunze în nuanțe maronii, galbene și roșiatice zburdă prin aerul răcoros de toamnă. O rază micuță de soare iese puțin câte puțin din norii aprigi. La vederea micii bucați de lumină celestă parcă și frunzele zâmbesc. Păsările ce caută căldură părăsesc locul pentru unul cu soare.

În scurt timp amurgul își face simțită prezența ca și cum nuanțele vii de roșu, portocaliu și galben ar fi inundat natura, într-un tablou demn de poveste.

Nu după mult timp, cromatica generoasă este înlocuită cu negrul cel trist al cerului. Cu glasul stins, mohorât și melancolic, privind spre cerul plin de stele nu-mi pot opri tristețea: „A venit din nou toamna! “

(Culorile toamnei)

TOAMNA A PICTAT NATURA

(*Diana Andreea Chiriac, clasa a VII-a B*)

Soarele mângâie pământul amorțit, iar un vânt potolit aduce miresme de toamnă. Copacii, ale căror frunze s-au așternut cumiți pe pământ, cu frunzele ude și fără veșmânt par indicatori ai păsărilor, anunțând trist că a venit vremea ca acestea să își părăsească ocrotitoarele cuiburi. Liniștea îmbietoare ne aduce și aminte că pleacă păsările călătoare, vâslind în înălțimi. Gâze plăpânde, amorțite de frig, caută adăpost, sub stratul gros arămiu-ruginiu. Toamna pictează cu blândețe copacii goi, iar frunzele plutesc ca niște bărcuțe debusolate. Norii plumburii hrănesc pământul cu picături cristaline de argint. Pe stradă se plimbă tomnaticul vânt, iar sub privirile lui, pădurea e ca un castel din basme.

(*Ipostaze de toamnă, Mihaela Fusu, clasa a VII-a B*)

COLȚUL DE REFLECȚIE

O rubrică în care colectivul de redacție al acestei reviste a strâns opiniile voastre în domenii care vă preocupă și pe care singuri le-ați ales. Fi-vor cu siguranță multe altele de spus – adică de scris – așa că vă așteptăm nerăbdători cu propuneri incitante, cu puncte de vedere personale, cu întrebări și neliniști pe care să le aduceți în paginile publicației.

La drum!

ECOURI DE LECTURĂ
POVESTEA UNUI ÎMPĂRAT: AL MUȘTELOR
(*Măriuca Neagu*, clasa a VII-a B)

"Împăratul muștelor" e un volum de care m-am apropiat împinsă de la spate de ... ora de opțional. Cartea prezintă viața unor copii care au ajuns pe o insulă unde nu sunt adulți. Incitant și tentant, mi-am zis!

Personajele principale sunt Ralph, un băiat obraznic și Piggy, un copil cuminte și inteligent, nevoit totuși să înfrunte ironia celorlalți și să-și depășească propriul complex creat de greutatea deloc ideală, ca și de purtatul inesteticilor ochelari.

Ațiunea are un ritm alert; treptat ești prins într-o avalanșă de acte de cruzime pe care nu știi cum să le împaci cu inocența senină a copilăriei. Mulți dintre copiii de pe insula fără oameni mari au fost uciși de alți copii; una dintre victime e chiar Piggy. Abia atunci Ralph a înțeles cât de importantă era prietenia dolofanului miop. Adevărat, mi-am spus: uneori înțeleg importanța unor lucruri prea târziu, când nu le mai am. Voi nu faceți la fel?

Am învățat multe din această carte, oricât de paradoxal ar suna declarația mea.

Cât de necesar este să știm să trăim într-un colectiv, chiar dacă avem opinii și caractere diferite; lucru care m-a pus pe gânduri – în clasa mea nu toate sunt atât de ...luminoase. Pentru a păstra armonia trebuie să fim toleranți unii cu alții, să ascultăm opinia fiecăruia; să știți că eu și colegii mei abia acum am început să facem aceste lucruri în mod conștient și serios.

Cât este important să prețuim tot ceea ce avem, deoarece când o să pierdem aceste lucruri o să ne pară rău, dar regretele nu vor schimba nimic, trecutul nu poate fi modificat.

Am învățat că frumosul există în orice lucru mărunț, dacă vrei să îl vezi; că ajutorul nu trebuie refuzat, mai ales dacă vine de la o persoană înțeleaptă.

Această carte nu e deloc ...ușoară; are o poveste dură, dar ne dă niște lecții de viață. Mi-a pus în față o oglindă și m-a făcut să mă gândesc la raportul meu cu semenii și cu propria persoană. Cred că va fi o lectură de referință pentru formarea mea.

PE URMELE ROMANULUI EU SUNT MALALA

(Daria Niculescu)

-exercițiu de gândire-

"Libertatea nu are nicio valoare dacă nu o include și pe aceea de a greși."

Citatul propus transmite un adevăr, dar totodată un lucru de care noi, oamenii, facem abstracție de cele mai multe ori. Ne-am născut pentru a învăța și cum ar fi posibilă o realizare fără mici stângăcii în "creionarea" acestei finalități? Imposibilă, aș spune, fiindcă nimic nu se construiește pornind din vârf. Greșelile au un rol constructiv în viața noastră de zi cu zi. Necunoscând arta de a greși, nu am evolua în niciun fel. Suntem oameni, trăim liber, deci greșim - din cauza neatenției sau din prea mult entuziasm.

"Învățați că este de departe mult mai cinstit să nu reușești în ceva decât să înșeli."

Mesajul afirmației oferă un exemplu demn de urmat, indiferent de vârsta sau personalitatea fiecăruia. Toți suntem egali. A fi corect cu tine însuși valorează mult mai mult decât ne putem imagina. A-i minți pe alții înseamnă a-ți minți propria persoană. Un eșec este mult mai bine privit decât o înșelătorie. Părtași ori autori ai unui eșec, vom ști ce lucruri să nu repetăm.

DESPRE ȘCOALĂ ȘI DESPRE NOI

(sadpeach)

De la Einstein citire:

Majoritatea profesorilor își pierd vremea punând întrebări care urmăresc să dezvăluie ce nu știe elevul, în vreme ce adevărata artă a examinării constă în a afla ce știe de fapt elevul sau ce poate să știe.

Deja întrezăresc zâmbete: o să știe fata aceasta să spună ceva despre un subiect atât de complicat? Fata, adică eu, nu e sigură că știe, dar simte nevoia să încerce. Cum să spun lucrurile mai simplu?

Uite, pentru început, cred că secvențe, capitole din unele materii implică doar chestii inutile. Să zicem, mare parte din matematică și fizică, felul în care e concepută predarea limbilor străine (engleza destul de bună pe care o vorbesc nu are nicio legătură cu cei șapte ani în care am repetat timpurile verbelor); dar e o selecție subiectivă, alții vor avea alte opinii despre ce e util și ce nu, în ce domenii și în ce segmente.

Cu toții însă vom fi de acord că nu învățăm în școală ceea ce ne preocupă pe toți cel mai mult: cum să trăim frumos! Vreau să învăț să supraviețuiesc, însă timpul care se putea folosi învățând cum să aprinzi un foc e folosit pentru proprietățile rombului, complementele directe și reflexele involuntare ale braștelor. Am citit cândva că școala încearcă să ne facă mai proști, mai ușor de manipulat și înceți, iar eu o cam cred. De ce? Una din școlile din străinătate (din S.U.A., dacă țin bine minte) a inventat un nou mod de a calcula pentru elevii ei. Să luăm ca exemplu simplul calcul $5+6$. În loc ca elevul să calculeze pe degete sau prin numărare pentru a afla rezultatul (11), se face așa: $6 = 2 + 4 \Rightarrow 5 + (2 + 4) = 5 + 2 + 4 = 7 + 4 = 11$. O NEBUNIE, nu-i așa? De ce să fie simplu și firesc când, iată, poate fi complicat și absurd...

În loc să învățăm cu ce să ne hrănim în pustietate, învățăm radical din X la 2 : $y = z$. Ne-ar fi mai folositor să învățăm cum putem să ne ferim de un viol (TOȚI, da, și voi băieți), dar ni se spune cum să trecem strada chiar și din clasa a V-a înainte. Că tot veni vorba, probabil voi scrie cândva și despre agresiunile sexuale de orice fel.

Revenind la școală, nu pot spune tot ce am în minte legat de sistem, însă pot vorbi despre profesori. Nu înțelegeți greșit, mare parte din profesorii mei sunt oameni de nota 20, ca doamna profesoară de

română sau domnii profesori de civică și limba germană.

Altceva: comparațiile. "De ce râzi, X? Y nu râde." "De ce stați pe telefon? Domnul profesor/ Doamna profesoară nu stă pe telefon". Așa o fi, însă ce treabă au aceste paralelisme

cu mine? Eu sunt eu, nu vreau să știu ce face X, Y, Z, nu mă interesează asemenea comparații, nu sunt constructive pentru MINE!

Nu vreau să fiu rea, însă e clar că unii profesori au un preferat. Dar și elevii au un preferat, să știți. Ar suna clișeic să spun că profesorul meu preferat îmi e și diriginte? Da. Desigur cititorii și colegii mei au păreri diferite și e normal să fie așa; câtă vreme există profesori preferați totul e bine. Poate ar trebui să spun ceva și despre profesorii ușor de supărat, care te vor trata cu 2 sau cu sarcasm. Înțeleg stresul și enervarea produse de elevii nepăsători sau neserioși, însă notele mici, absențele și trimiterea pe hol nu vor opri elevul.

Deocamdată, elevul care scrie se oprește aici, promițând că va reveni în numerele viitoare cu alte gânduri.

(Grafică: *Antonia Constantin*, clasa a VII-a B)

SEMNUL LUI DECEMBRIE

În spațiul românesc, Decembrie este un simbol spiritual, ce reunește sărbătoarea ființei naționale, vremea caldă a lui *Lerui-ler*, a devenirii noastre într-o ființă și adevăr și gemelarul 2 (22), marcând începutul unei alte epoci.

Întâi Decembrie - sărbătoare a românismului, prezentă și creatoare de speranță și de întreg, în spațiul României celei mari, patria noastră. Întâi Decembrie – semnul nostru de națiune, când sufletele noastre vibrează în ritm istoric.

Ne caută apoi colindele, stropi de suflet românesc înălțați spre Nașterea lui Iisus, spre poarta caldă a Crăciunului când redevenim copii și ne vrem mai buni și mai iertători.

Și apare după aceea și 22 Decembrie - ziua unui alt început și a unei alte istorii, care să nu ne strivească în mecanismul ei neiertător.

Semnul lui Decembrie ne marchează mai profund în acest an al centenarului Marii Uniri, aducându-ne aminte un adevăr pe care nu ne sfiim a-l învăța mereu:

NOI SUNTEM ROMÂNI!

CE ÎNSEAMNĂ A FI ROMÂN?

(Teodora Țigău, clasa a VII-a B)

Întrebarea propusă ca temă de reflecție a fost, pentru mine, un imbold. Să fii român... așadar, un om care își iubește țara, care se mândrește cu originea sa, care laudă frumusețile patriei. Ca să te mândrești și să elogiezi, trebuie mai întâi să cunoști, însă uităm acest aspect adesea. Nu credeți?

Dincolo de atitudini ușor declarative, noi, românii, nu știm suficient de multe despre România. Putem desigur spune senini că țara noastră are destule locuri frumoase (Alba-Iulia; Cetatea Sighișoarei; Sibiu; Brașov; Transfăgărășanul; Delta Dunării, ca să amintesc ceea ce memoria mea afectivă iubește în mod deosebit). România are o istorie interesantă, e o țară uimitoare și paradoxală, cu oameni deosebiți. Dar ce știm noi despre geografia, istoria și valorile acestei țări? Eu am ajuns la această întrebare când, la un concurs internațional de Chanbara, am fost întrebată ce le pot spune gazdelor despre țara mea.

A fost un moment de mândrie, dar și de ușoară panică: dacă le voi spune lucruri inexacte sau vagi? Atunci m-am decis să învăț mai multe despre patria mea; cred că ar fi util să o facem toți, spre a nu ne trezi că suntem români care nu știu de unde vin.

Un lucru este sigur: de câte ori ascult și cânt **Deșteaptă-te, române!** pentru țara mea, nu sunt doar pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, ci în România mea: sunt româncă și voi rămâne pe viață!

Colectivul de redacție:

Cosmina Mândică

Daria Niculescu

Teodora Țigău

Luca Zamfir

Adrian Ciprian Moldovan, grafică și webdesign

Anda Isabela Butnaru, coordonator

